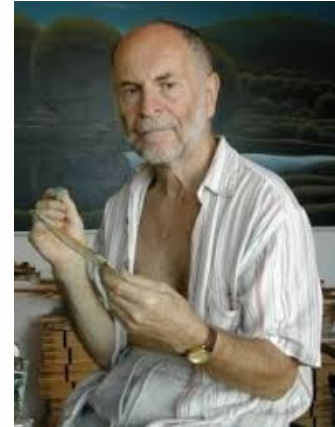

Antonín Vojtek

Vím, že by bylo moudré mlčet, neříkat nic. Ale což patřím mezi moudré, když jsem v životě udělal tolik chyb? Ale ... kdo jsme bez viny? Kdo z nás lidí chyby nedělá. Je jen kumšt si to přiznat. Jde jen o odvahu...

Musím si přiznat, že jsem mnoho času promarnil. „Promarnil“ znamená, že jsem mohl udělat více, ale za jakou cenu?

Nešel jsem za slávou přes „mrtvoly“, za každou cenu. Šel jsem poctivě cestou úporné práce a hlavně jsem nekalkuloval. Přátele jsem nezrazoval, nepřátelům odpouštěl, nešťastné podporoval a měl s nimi slitování.

Nezapomínal jsem se usmívat, neboť jsem stále více poznával, že se život nesmí brát tragicky a zase tak o moc nejde.

Nu a tak si říkám. Díky, osude, za vše, co jsi mi na cestu životem přichystal. Bylo toho dost, čím se naplňuje. Osud vinař, dobrý vinař, mi nalil dobrého vína a já je nepil do „němoty“, já pil po doušcích a i tím málem jsem se opíjel rád.

Mé oči se ale stále dívají na svět stejně jako tři čtvrtě století v minulosti, neboť oči nestárnou a stále registrují krásu. Ano, chtěl bych si žít s krásou, krásnou múzou až do chvíle, kdy se proměním proměnou „dokonalou“ v obláček zapomnění.

